

Sag vækker Forbauselse i Udlandet, skulle vi afgjøre den saaledes, som vort Ministerium troer, at Udlandet kan ønske den afgjort; thi det er ingenlunde sagt, at Udlandet virkelig ønsker det saaledes. Det blev sagt: Udlandet kunde fortolke det saaledes, som om vi ikke vilde gaae ind paa Fællesseenheden; men det troer jeg ikke, at Udlandet kan. Vi erklære jo udtrykkeligt, at vi hige efter Fællesseenheden i Fællesforfatningen. Men Herregud! om Udlandet nu virkelig fortolkede det saaledes, om det nu ogsaa udtalte sin Misnoie derover, saa var det jo heller ikke nogen absolut Grund til at vedtage Regjeringens Forslag. Det er blevet sagt: Udlandet taber da de gode Tanker, som det har om os, vi opvække derved den Formodning paa høiere Steder, at Forholdene her ikke ere, som de burde være — eller hvorledes nu Uttringerne faldt. Men det er dog virkelig stærkt at sige til os, at vore Bestræbelser skulle gaae ud paa at være vel seete paa høiere Steder. At byde en Rigsforsamling noget Saadant, er i Grunden det Samme som den Roes, den ærede Finantsminister i forrige Sektion gav os for Bessedenhed, og den har han jo lovet os — det er forøvrigt et Moment, jeg anvender for mine Modstandere —, at vi atter skulle faae ikke blot i hans Mund, men i hele Europas Mund, naar vi vedtage denne Lov — saa skulle vi fremdeles beholde det gode Renomee, vi have. Det er i Sandhed en løkkende Udsgt. Det kan være behageligt nok for en Udenrigsminister i hans Forhold til fremmede Diplomater, det kan staa ham Roes, som vi ogsaa have seet den ærede Udenrigsminister har faaet, strax efter at han modtog sin Portefeuille, og det kan staa ham mange andre Behageligheder; men det er ikke den Maade, man styrker Selvsølelsen ved i en enhver Sag, der angaaer indre Spørgsmaal, at sige til os: Det tør I ikke gjøre for Udlandet (Hør!), og det selv, naar man maa indrømme, at Udlandet maaskee er ligesaa meget imod som for Sagen. Det var ikke den Maade, hvorpaa Bernstorff erhvervede sig Roes, da han skulde give Raad angaaende et europæisk Spørgsmaal, da det skulde afgjøres, om Danmark med alle de øvrige omkringliggende Magter skulde slutte sig til Coalitionen mod

Franckrig. Han stod fast og sagde Nei, og fra den Tid, da han modsatte sig den europæiske Nødvendighed, skriver hans Berømmelse sig, skriver den Taknemmelighed sig, som vi endnu føle for ham. Men han blev heller ikke roest af de udenlandske Magter; han blev styrket af dem 1780, dog kun for at komme værdigere tilbage, og, da han døde, fik han ogsaa Roes af dem, og nu er han almindelig anerkjendt. Denne Ankjendelse kan være stor nok, ogsaa medens man er i Live, naar man er søielig og slikt mod de udenlandske Diplomater; men den holder ikke saalange ud og er heller ikke saa meget værd eller saa god for Landet som den, der kommer senere, naar man er traadt kraftigt op. Det var bedre, om den nuværende Udenrigsminister opfattede den europæiske Nødvendighed paa den samme kraftige og ingenlunde tilbageholdende Maade, som Bernstorff i hine berømte Dage.

Foruden de to Argumenter, som jeg nu har imødegaaet, anførte den ærede Finantsminister ogsaa, at han troede, Menigmand vilde opfatte Sagen paa samme Maade som Mindretallet. Jeg troer ikke, det er rigtigt, i en Rigsdag at ville fremhæve denne Forskiel mellem de, der høre til Menigmand, og de, der ikke høre til Menigmand. Det var ogsaa en daarlig Compliment, den ærede Finantsminister med det Samme gjorde Menigmand. Han sagde: — Menigmand, der ikke saa noie kan være hjemme i Sagen. En Minister skal ikke recurrere til dem, der efter hans Mening ikke noie kunne opfatte Sagen, men han skal recurrere til dem, der noie kunne opfatte den. Forøvrigt tager han feil — og jeg troer, det vil vise sig ved Afstemningen —, dersom han troer, at Menigmand ikke kan forstaae denne simple Sag. Naar man vil gaae ind paa en Sag, som har en saa gjennemgribende Vigtighed for Landet, og som staaer i Forhold til Andre, og Andre, paa hvem man ikke kan stole — thi jeg tillader mig at sige, at man ikke kan stole paa Høfsteenerne —, saa skal man vide, hvorledes disse Forhold kunne forandres, og hvorledes man kan komme ud af dem, og saa skal man ikke voldgive sig til en Majoritet, som man ikke kjender. Man skal ikke kaste sig ind i Forhold, som man ikke har Anelse om; man skal hellere udsætte Sa-